

Czy też przeciwnie, przepisy te należy interpretować w ten sposób, że wspomniana wierzytelność lub należność stanowiłaby zobowiązanie „należne” (art. 53 ust. 3 dyrektywy) lub „narosłe już zobowiązanie” w chwili restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku [art. 60 ust. 2 lit. b)], i jako takie wyłączone ze skutków uznania za spłacone lub anulowania tych zobowiązań lub roszczeń, a zatem jej dochodzenie wobec Banco Santander jako następcy Banco Popular byłoby możliwe, nawet jeśli skarga, której skutkiem byłby ten nakaz naprawienia szkody, zostałaby wniesiona po zakończeniu postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Bratislava III (Słowacja) w dniu 24 stycznia 2023 r. – NFŠ a.s./Slovenská republika (Republika Słowacka) działająca przez Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky

(Sprawa C-28/23, NFŠ)

(2023/C 173/19)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Okresný súd Bratislava III

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: NFŠ a.s.

Strona pozwana: Slovenská republika (Republika Słowacka) działająca przez Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy umowa o udzielenie dotacji i przedwstępna umowa sprzedaży zawarte między ministerstwem (państwem) a podmiotem prawa prywatnego wybranym z pominięciem procedur konkursowych stanowią „zamówienie publiczne na roboty budowlane” w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18 (¹) bądź art. 2 ust. 6 lit. c) dyrektywy 2014/24 (²), jeżeli umowa o udzielenie dotacji stanowi pomoc publiczną zatwierdzoną przez Komisję Europejską w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, przedmiotem zobowiązań objętych umową o udzielenie dotacji jest zobowiązanie państwa do udzielenia dotacji, jak również zobowiązanie podmiotu prawa prywatnego do wybudowania budowli zgodnie z warunkami określonymi przez ministerstwo i umożliwienia organizacji sportowej korzystania z części tej budowli, a przedmiotem zobowiązań objętych umową przedwstępną jest jednostronna opcja przyznana podmiotowi prawa prywatnego w postaci zobowiązania państwa do odkupienia wybudowanej budowli, przy czym umowy te stanowią wzajemnie czasowo i przedmiotowo powiązane ramy wzajemnych zobowiązań między ministerstwem a podmiotem prawa prywatnego?
- 2) Czy art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18 bądź art. 2 ust. 6 lit. c) dyrektywy 2014/24 sprzeciwiają się uregulowaniu w prawie krajowym państwa członkowskiego, zgodnie z którym bezwzględnie nieważna (tj. od początku/ex tunc) jest czynność prawna, która swoją treścią lub celem sprzeciwia się ustawie lub stanowi obejście ustawy lub jest niezgodna z dobrymi obyczajami, jeżeli to naruszenie ustawy polega na istotnym naruszeniu zasad udzielania zamówień publicznych?
- 3) Czy art. 2d ust. 1 lit. a) i art. 2d ust. 2 dyrektywy 89/665 (³) sprzeciwiają się uregulowaniu w prawie krajowym państwa członkowskiego, zgodnie z którym bezwzględnie nieważna (tj. od początku/ex tunc) jest czynność prawna, która swoją treścią lub celem sprzeciwia się ustawie lub stanowi obejście ustawy lub jest niezgodna z dobrymi obyczajami, jeżeli to naruszenie ustawy polega na istotnym naruszeniu (obejściu) zasad udzielania zamówień publicznych, jak to ma miejsce w postępowaniu głównym?

4) Czy art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18 bądź art. 2 ust. 6 lit. c) dyrektywy 2014/24 należy interpretować w ten sposób, że przepisy te sprzeciwiają się *ex tunc* przyjęciu, iż przedwstępna umowa sprzedaży, taka jak będąca przedmiotem postępowania głównego, wywołała skutki prawne?

- (¹) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004, L 134, s. 114).
- (²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).
- (³) Dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (89/665/EWG) (Dz.U. 1989, L 395, s. 33).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 listopada 2022 r. w sprawie T-469/20, Królestwo Niderlandów/Komisja, wniesione w dniu 26 stycznia 2023 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-40/23 P)

(2023/C 173/20)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky, H. van Vliet i I. Georgiopoulos, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Królestwo Niderlandów

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu (siódma izba w składzie powiększonym) z dnia 16 listopada 2022 r. w sprawie T-469/20, Królestwo Niderlandów/Komisja, EU:T:2022:713;
- odrzucenie czwartego i piątego żądania skargi w sprawie T-469/20;
- skorzystanie z uprawnienia do wydania ostatecznego orzeczenia w sprawie na podstawie art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie oparte jest na jednym zarzucie składającym się z dwóch części.

Zaskarżona w pierwszej instancji decyzja Komisji (¹) (zwana dalej „decyzją”) uznała środek za zgodny z rynkiem wewnętrznym, nie rozstrzygając ostatecznie, czy stanowi on pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

W pierwszej części wskazano, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że Komisja mogła wydać decyzję o niewnoszeniu zastrzeżeń w rozumieniu art. 4 ust. 3 rozporządzenia 2015/1589 (²) tylko wtedy, gdy najpierw rozstrzygnęła kwestię, czy dany środek stanowi pomoc państwa. Zdaniem Komisji różne metody wykładni prawa Unii nie są w stanie potwierdzić tego wniosku. W szczególności zaskarżony wyrok nie jest zgodny z celem prawodawcy Unii polegającym na szybkim wyjaśnieniu zgodności danego środka z rynkiem wewnętrznym. W razie nieuchylenia wyroku Komisja byłaby zmuszona, mimo że w każdym razie jest przekonana o zgodności danego środka z rynkiem wewnętrznym, do długotrwałego i niepotrzebnego badania, czy środek ten spełnia wszystkie cechy wynikające z art. 107 ust. 1 TFUE.